

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobkyně **O.K.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.11.2013, č.j. MV-20790-5/SO/sen-2013,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8.11.2013 č.j. MV-20790-5/SO/sen-2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 20.12.2012 č.j. OAM-16629-20/DP-2011 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto, že se žalobkyni „*platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ustanovení § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky* (dále jen „zákon o pobytu“), *neprodlužuje*“.

II. Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ustanovení § 3 správního řádu. Nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí, je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, přičemž zásadním způsobem byla porušena zejména ustanovení § 2 odst. 3, 4 správního řádu stejně jako ustanovení § 4 odst. 1 a 4 téhož zákona. Z odůvodnění prvoinstančního stejně jako napadeného rozhodnutí je zjevné, že žádost o prodloužení platnosti povolení k pobytu žalobce byla zamítnuta proto, že prvoinstanční orgán spatřuje ve skutečnosti, že účastník řízení nepobývá celou dobu povoleného pobytu na území České republiky závažnou překážku jeho dalšího pobytu. Žalobkyně je přesvědčena, že pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po niž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění, a to zejména v situaci, kdy tento předložila veškeré náležitosti potřebné ke kladnému vyřízení jeho žádosti. Stejně tak žalobkyně nesouhlasí s výkladem, který se týká nutnosti pobývat na území republiky „alespoň převážnou dobu pobytového oprávnění“. Správní orgán tuto dobu používá tak, že je vztažena čistě k matematickému vyjádření a v podstatě ji používá jako synonymum pro termín „nadpoloviční“. S takovým postupem však nelze souhlasit. Správní orgány vzniklé pochybnosti neodstranily, ačkoliv je to jejich povinností, plynoucí přímo z ustanovení § 3 správního řádu. Žalovaná dále konstatuje, že účastník řízení je povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytového oprávnění, přičemž plnění tohoto účelu nezbytně předpokládá, že účastník řízení pobývá na území České republiky po celou dobu povoleného pobytu. Tento fakt však nijak nesouvisí s tím, jak dlouho má cizinec v rámci povolení k dlouhodobému pobytu pobývat na území republiky v průběhu povolené doby. Žalobkyně má povolen pobyt za účelem podnikání, což znamená, že primárním kritériem by mělo být, zda se účastník řízení na území skutečně věnuje podnikání, respektive v případě žalobce vede svou společnost, která plní svůj účel a nikoliv, aby trávil veškerý svůj čas na území republiky. Rovněž tak je nutno poukázat na fakt, že ačkoliv žádost o povolení k pobytu podává ten, kdo chce pobývat na území déle než 6 měsíců, tak to neznamená, že je povinen pobývat na území dobu, která převyšuje tuto dobu. Žalobkyně samozřejmě chce pobývat na území po dobu delší než 6 měsíců, proto také danou žádost podala a skutečnost, že část doby tráví mimo území republiky, na tomto nic nemění. Žalobkyně je přesvědčena, že vyvozování jiných závěrů je v rozporu nejen se zákonem, ale rovněž ústavním pořádkem. Článek 14 Listiny základních práv a svobod výslovně stanoví, že „svoboda pohybu a pobytu je zaručena. Každý, kdo se oprávněně zdržuje na území České a Slovenské Federativní Republiky, má právo svobodně je opustit“. Náhled správního orgánu, který perzekuuje žalobkyni za to, že pouze využívala svého práva svobodného pohybu je jednoznačně protiústavní, neboť jak je zjevné z listiny, není zájmem České republiky nutit cizince k pobytu na území. Žalobkyně se nedopustila žádného trestného činu, dokonce ani správního deliktu, či jiného porušení zákona, nýbrž pouze využívala svého ústavně zaručeného práva svobodně se pohybovat. Přitom je nutno akcentovat právě tu skutečnost, že žalobkyně se na území České republiky skutečně

nedopouští žádných deliktů, neporušuje zákony, nýbrž úspěšně podniká. Žalobkyně v tomto ohledu skutečně nechápe, v čem je spatřován zájem státu na zamezení pobytu cizinci, který je pro českou společnost přínosem. Rovněž tak je nutno jednoznačně odmítnout názory správních orgánů, které odmítají podnikání žalobkyně s tím, že podle jejich názoru nemůže podnikání společnosti spočívat v prezentování společností jiných. Ve správním řízení je nutno vycházet ze zákonného textu a nikoliv z představ oprávněných úředních osob o tom, jak by podnikání mělo vypadat. Stejně tak není nutné dojít k závěru, že společnost, která poslední dva roky nevykazuje zisk, neplní svůj účel. Je nutno v tomto ohledu odkázat na uvedené a připomenout fakt, že v České republice je spousta společností, které nevykazují zisk, respektive jsou dokonce ztrátové. Ovšem na základě krátkodobé neziskovosti nelze usoudit, bez dalšího, na to, že společnost neplní svůj účel. A to ani s odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. Opět, krátkodobá neziskovost neznamená, že společnost není provozována za účelem dosažení zisku. Správní orgán nijak nedokladoval, že by společnost nebyla zaměřena na dosažení zisku, vyšel pouze z tvrzení žalobkyně, které bylo učiněno při vyjádření účastníka řízení. To je však naprosto nedostačující zjištění. Přitom stejně nesprávné jsou i závěry správního orgánu o tom, že sám žalobce neplní svou funkci jednatele. Správní orgán i v tomto případě nemá žádné relevantní podklady pro své tvrzení a vychází čistě ze spekulací a svých osobních názorů. Žalobkyně podrobně vysvětlila správnímu orgánu svou úlohu ve společnosti, stejně jako náplň činnosti jeho firmy. Není tedy důvod se domnívat, že účastník řízení nebo jeho společnost neplní účel, pro který byl povolen pobyt, respektive společnost založena. Neplnění funkce jednatele společnosti je možné presumovat pouze v případě, že by tato funkce zanikla, respektive by byla žalobkyně z této pozice odvolána. K tomu však nedošlo a proto se nelze domnívat, že by žalobkyně tuto funkci neplnila. Žalobkyně je dále toho názoru, že žalovaná nedostatečně přezkoumala podané odvolání, respektive se řádně nevypořádala s uplatněnými námitkami žalobkyně. Správní orgán sice konstatuje žalobkyní uplatněné námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí, avšak nicméně tyto v podstatě dále nijak neřeší, ale pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnil svůj závěr. Takový postup je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož platí, že „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“. Nakonec i Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích klade zásadní význam na odůvodnění rozhodnutí, když tento např. v rozhodnutí č. j. 5 A 48/2001 — 47 uvádí, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Napadené rozhodnutí tyto požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně. Žalobkyně je rovněž přesvědčena, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán zcela nepřipadně spojuje otázku nepovolení pobytu účastníka řízení s jinými správními řízeními a otázkou v nich nepovolných pobytů. Správní orgán je v řízení povinen vycházet z ustanovení § 174a zákona a hodnotit možný zásah do soukromého života účastníka řízení jako takového na základě zde vyslovených regulativů a nikoliv čistě na základě toho, že nebyl povolen pobyt jeho rodinným

příslušníkům. Správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být žalobkyni zasaženo do soukromého a rodinného života, nýbrž čistě na základě nepovolení jiných pobytů zamítl i její žádost. Jak bylo judikováno i správními soudy, skutečnost, že rodinní příslušníci účastníka řízení nepobývají na území České republiky, nebo v tomto případě jim byl zamítnut pobyt, neznamená, že rozhodnutím o nepovolení pobytu žalobkyně, nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Tuto otázku je nutné posuzovat vždy individuálně, ve vztahu k danému účastníku řízení. Pokud tedy správní orgán vyšel čistě ze skutečností, že rodinní příslušníci účastníka řízení se nenachází na území republiky, je to jednoznačně nezákonný postup, který je nepřezkoumatelný. Žalovaná, která tuto otázku neposuzovala vůbec a pouze konstatovala přítomnost dcery žalobkyně na území domovského státu, pak postupovala v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila.

III.

Vyjádření žalované.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že smyslem a účelem zákona o pobytu je faktické plnění zákonem aprobovaného účelu ze strany cizince na území České republiky a nikoliv mimo její území či pouhé formální zapsání do příslušných evidenčních rejstříků. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaná detailně zabývala veškerými námitkami žalobkyně, o čemž ostatně svědčí skutečnost, že žalobkyně postup v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu toliko namítá, aniž by uvedla konkrétní případ námítky, se kterou by se žalovaná nedostatečně vypořádala. Žalovaná dále nesouhlasí se žalobkyní a odkazuje na stranu 5 napadeného rozhodnutí, kde je zevrubně posouzena přiměřenost prvoinstančního rozhodnutí s ohledem na relevantní kategorie pro posuzovaný případ, které jsou uvedeny v § 174a zákona o pobytu.

IV.

Vyjádření žalobkyně při jednání.

Žalobkyně při jednání setrvala na svých dosavadních tvrzeních. V konečném návrhu pak uplatnila nový žalobní bod, ve kterém namítala, že správní orgán, který zamítl žádost o prodloužení pobytu, toto odůvodnil s odkazem na neplnění účelu pobytu, ačkoliv legálním důvodem podle výrokové části napadených rozhodnutí je existence jiné závažné překážky.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47

vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl k tomuto závěru: „Na základě všech zjištěných skutečností a předložených důkazů dospěl správní orgán k závěru, že jste využívala povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vydané s platností na 2 roky pouze formálně ke krátkodobým návštěvám, celkově na dobu cca 120 dnů, což není v souladu s § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a dále, že jste neplnila účel pobytu, pro který Vám byl pobyt povolen, neboť jste byla pouze zapsána jako jednatel společnosti a na jejím podnikání jste se soustavně nepodílela, společnost jste nesměřovala k dosažení zisku. Toto bylo shledáno jako závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zák. č. 326/1999 Sb., která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“.

Žalovaný se s oběma závěry prvoinstančního orgánu ztotožnil, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k závěrům, že „vzhledem k tomu, že odvolatelka pobývala na území České republiky sporadicky, a tudíž po převážnou dobu absolutně neplnila účel povoleného pobytového oprávnění, jak uvedeno viz výše, uvedená skutková zjištění v souladu s právě citovanou správní judikaturou zakládají jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, která je důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm., b) a ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. ve znění účinném pro posuzovaný případ“ a, že „s ohledem na právě uvedené je patrné, že na rozdíl od tvrzení odvolatelky není irrelevantní, zdali obchodní společnost směřuje fakticky k vytýčenému cíli, přičemž za tento cíl je nutné považovat faktické úsilí o dosažení zisku v rámci zákonem aprobovaného předmětu podnikání. Komise v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že je-li předmětem podnikání obchodní společnosti Centr West, s.r.o. pronájem nemovitosti, bytu a nebytových prostor a pronajímatelem poskytované základní služby zajišťující řádný provoz nemovitosti, bytu a nebytových prostor, plnění účelu povoleného pobytového oprávnění odvolatelky je třeba posuzovat ve vztahu k výkonu jednatelského oprávnění v rámci právě uvedeného předmětu podnikání obchodní společnosti Centr West, s.r.o. a nikoliv ve vztahu k reprezentaci zahraniční obchodní společnosti“.

Na tomto místě je nezbytné uvést, že z citovaných částí odůvodnění správních rozhodnutí nevyplývá, že by „pouze skutečnost, že se zdržuje na území České republiky pouze po omezenou dobu a nikoliv po celou dobu, po níž má povolen pobyt, nemůže být důvodem pro neprodloužení jeho pobytového oprávnění“, jak tvrdila žalobkyně v žalobě.

Spornou otázkou mezi účastníky tedy bylo, zda žalobkyně plnila či neplnila účel povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobkyně požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž jako účel pobytu na území uvedla „*účast v právnické osobě*“.

Do protokolu ze dne 15.10.2012 při svém účastnickém výslechu žalobkyně k otázce, za jakým účelem a s jakou platností má povolen poslední dlouhodobý pobyt, žalobkyně uvedla „*poslední vízum na dva roky od 04/2010 do 04/2012, za účelem podnikání*“. K dotazu, zda od data posledního povoleného dlouhodobého pobytu pobývá na území ČR a kolik času na území ČR strávila, žalobkyně uvedla: „*Většinou cestujeme autem, v ČR pobýváme zhruba každý měsíc cca 7-10 dní. V ČR jsem byla v době posledního povoleného pobytu cca 120 dní*“. K dotazu, jaký je název a sídlo společnosti, ve které zde podniká, žalobkyně uvedla: „*Centr West s.r.o., firma byla založena v roce 2002, jsem jednatelkou od roku 2005. Sídlo firmy je v Praze, K Třebonicům 72, PSČ 15500. Obchodní podíl můj je 40% - 80 tisíc Kč*“. K dotazu, jaký je předmět podnikání této obchodní společnosti podle výpisu z obchodního rejstříku, žalobkyně uvedla: „*Pronájem nemovitostí*“. K dotazu, zda může uvést, jaké jsou hospodářské výsledky společnosti a z jaké činnosti tyto hospodářské výsledky jsou, co konkrétně společnost dělá, čím se zabývá, kolik má zaměstnanců a co konkrétně ve společnosti dělají a zda společnost na území České republiky vlastní nějaký majetek, žalobkyně uvedla: „*Firma byla založena se záměrem reprezentace zájmu ukrajinské společnosti. Prostřednictvím společnosti Centr West s.r.o. zajišťujeme smlouvy pro svoji ukrajinskou společnost. V posledních dvou letech povoleného pobytu neměla firma Centr West s.r.o. žádné příjmy. Firma nevlastní žádný majetek*“. K dotazu, zda má žalobkyně ještě jiné zaměstnání nebo jiné podnikatelské aktivity v domovské zemi, žalobkyně uvedla: „*Na Ukrajině jsem spolumajitelkou firmy a zároveň pracuji jako účetní*“. K dotazu, jak má zajištěny finance v ČR, žalobkyně uvedla: „*Příjmy z pracovního poměru na Ukrajině, výpisy z účtu vedeného v Ukrajinské bance vč. kopie platební karty*“. K dotazu, kde má zajištěné ubytování, o jaký objekt se jedná, kdo je majitelem objektu a s kým v tomto objektu bydlí, žalobkyně uvedla, že adresu v Aši, jméno rodinného přítele s tím, že pronájem je bezplatný a že tam bydlí majitel s rodinou a ona s manželem. K dotazu, zda má žalobkyně na území ČR rodinné příslušníky, žalobkyně uvedla: „*Manžela p. B.V. Dcera M. chodí do školy na Ukrajině*“. K dotazu, zda chce žalobkyně sdělit nějaké důležité skutečnosti, které doposud nebyly objasněny, žalobkyně uvedla: „*Česká společnost je pro nás velmi důležitá, protože veškeré kontakty v Evropě a činnost v Evropě je jednodušší jménem české firmy. Firmy na Ukrajině podnikají v oblasti nemovitostí, stavebnictví, velkoobchod, expedice*“.

Z výpisu z obchodního rejstříku Společnosti Centr West s.r.o. vyplývá, že předmět podnikání této společnosti je „*pronájem nemovitostí, bytu a nebytových prostor a pronajímatelem poskytované základní služby zajišťující řádný provoz nemovitostí, bytu a nebytových prostor*“. Žalobkyně byla uvedena jako jednatelka a společník společnosti.

Z rozvah ve zjednodušeném rozsahu této společnosti ke dni 31.12.2010 a 31.12.2011 vyplývá, že společnost v letech 2011 a 2012 neměla žádný majetek, příjmy ani výdaje.

Soud má za to, že na základě v předchozích třech odstavcích tohoto rozsudku zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně neplnila účel povolení k dlouhodobému pobytu. Na základě předmětných listin lze dospět toliko k tomu, že bylo prokázáno, že žalobkyně po menší část povolení k dlouhodobému pobytu pobývala na území České republiky a že byla jako jednatelka a společník společnosti Centr West s.r.o. zapsána v obchodním rejstříku. Tyto skutečnosti však neprokazují, že žalobkyně v minulosti plnila účel povolení k dlouhodobému pobytu, tj. že by v rámci a prostřednictvím společnosti Centr West s.r.o. na území České republiky vyvíjela jakoukoli činnost.

Na základě ustanovení § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Rámec dokazování je v řízení o žádosti dán tvrzením žadatele, neboť správní orgán není oprávněn namísto žadatele jeho tvrzení jakkoli měnit či doplňovat. Bylo tudíž na žalobkyni, aby podrobně a konkrétním způsobem popsala, v čem spočívala v minulosti její činnost v předmětné společnosti na území České republiky. Teprve takovéto tvrzení se mohlo stát podkladem pro dokazování ve správním řízení. Jak vyplývá z protokolu ze dne 15.10.2012, byla žalobkyni poskytnuta dostatečná možnost svá tvrzení rozvést tak, aby bylo možné dospět alespoň k tomu závěru, že pokud by bylo tvrzení žalobkyně následně prokázáno, bylo by nutné dospět k závěru, že účel pobytu byl plněn. Na správních orgánech sice ležela povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, avšak v této své činnosti byl limitován skutečnostmi předestřenými žalobkyní.

Žalobkyně však této své povinnosti nedostála. Do protokolu o výpovědi k srozumitelně formulovanému dotazu prvoinstančního orgánu *„zda může uvést, jaké jsou hospodářské výsledky společnosti a z jaké činnosti tyto hospodářské výsledky jsou, co konkrétně společnost dělá, čím se zabývá, kolik má zaměstnanců a co konkrétně ve společnosti dělají a zda společnost na území České republiky vlastní nějaký majetek“* žalobkyně pouze obecně odpověděla: *„Firma byla založena se záměrem reprezentace zájmu ukrajinské společnosti. Prostřednictvím společnosti Centr West s.r.o. zajišťujeme smlouvy pro svoji ukrajinskou společnost. V posledních dvou letech povoleného pobytu neměla firma Centr West s.r.o. žádné příjmy. Firma nevlastní žádný majetek“*. V závěru své výpovědi ve stejné obecném duchu uvedla, že *„Česká společnost je pro nás velmi důležitá, protože veškeré kontakty v Evropě a činnost v Evropě je jednodušší jménem české firmy. Firmy na Ukrajině podnikají v oblasti nemovitostí, stavebnictví, velkoobchod, expedice“*.

V čem spočívala v minulosti činnost žalobkyně v předmětné společnosti na území České republiky z jejího obecného a nekonkrétního tvrzení nelze vůbec zjistit. Žalobkyně pouze uvedla, že *„prostřednictvím společnosti Centr West s.r.o. zajišťujeme smlouvy pro svoji ukrajinskou společnost“* a *„veškeré kontakty v Evropě a činnost v Evropě je jednodušší jménem české firmy“* avšak již neuvedla nic o tom, co a jak se odehrávalo na území České republiky. Z tohoto důvodu se otázka toho, co a jak se jménem společnosti Centr West s.r.o. odehrávalo na území České republiky, nemohla objektivně stát ani předmětem dokazování. Dlužno na tomto místě doplnit, že žalobkyně současně nesplnila ani svoji povinnost uloženou

jí ustanovením § 52 věta správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, když neoznačila ani nepředložila žádný důkaz k prokázání těchto svých tvrzení.

Správní orgány pak postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když se za této situace pokusily alespoň z veřejných zdrojů získat informace o činnosti společnosti Centr West s.r.o. Zde však nebylo zjištěno nic, co by svědčilo pro závěr, že žalobkyně plnila účel pobytu na území České republiky. Byly naopak zjištěny skutečnosti svědčící o opaku. V rozporu s tvrzením žalobkyně, že činnost předmětné společnosti spočívá v „*zajišťování smluv pro svoji ukrajinskou společnost*“, že předmětem činnosti zapsaným v obchodním rejstříku není zprostředkovatelská činnost, nýbrž „*pronájem nemovitosti, bytu a nebytových prostor a pronájemem poskytované základní služby zajišťující řádný provoz nemovitostí, bytu a nebytových prostor*“. V rozporu s tvrzením žalobkyně, že na území České republiky byla vyvíjena tvrzená činnost, bylo z rozvah ve zjednodušeném rozsahu předmětné společnosti ke dni 31.12.2010 a 31.12.2011 zjištěno, že společnost v letech 2011 a 2012 neměla žádný majetek, příjmy ani výdaje.

Skutkový stav byl tedy správními orgány zjištěn zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když s ohledem na obecné tvrzení žalobkyně nebylo objektivně možné pokračovat v dokazování ke zjištění žalobkyní netvrzených skutečností, a proto se právní orgány nemohly dopustit procesních pochybení namítaných žalobkyní.

Pokud jde o obecnou a nekonkrétní námitku žalobkyně o tom, že „*žalovaná nedostatečně přezkoumala podané odvolání, respektive se řádně nevypořádala s uplatněnými námitkami žalobkyně*“ a že „*odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně*“, je nezbytné uvést, že se ve své podstatě nejedná o žalobní bod ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť z ní není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně totiž neuvedla, s jakými námitkami se žalovaná nevypořádala, jaká část odůvodnění má být kusá a schématická a proč. K žalobkyní obecně uvedené námitce je tak možné pouze uvést, že soud takového dojmu na podkladě odvolání a odůvodnění napadeného rozhodnutí nenabyl. Ostatně jasně a srozumitelně formulovaný závěr, ke kterému žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla, je odcitován shora při citaci části odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobkyně o tom, že se žalovaná „*vůbec nezabývá otázkou, jak může být žalobkyni zasaženo do soukromého a rodinného života, nýbrž čistě na základě nepovolení jiných pobytů zamítl i její žádost*“ a že byla „*nezákonně vyřešena otázka přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně*“ a že žalovaná „*vyšla čistě ze skutečností, že rodinní příslušníci žalobkyně se nenachází na území republiky a pouze konstatovala přítomnost dcery žalobkyně na území domovského státu*“.

Předně je tedy uvést, že se žalovaná uvedenou otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala. Žalovaná uvedla, že „*s ohledem na sporadický pobyt na území České republiky, a tudíž možné plnění případného jednatelského oprávnění na základě krátkodobého*

víza či z území domovského státu, na trvajícím pracovní poměr na území domovského státu, jakož i na tamní sídlo obchodní společnosti, již je odvolatelka majitelkou, Komise neshledala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadům do soukromého života odvolatelky. Vzhledem k tomu, že na území domovského státu i nadále pobývá dcera odvolatelky, Komise rovněž neshledala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k dopadům do rodinného života“.

Zadruhé je nezbytné uvést, že žalovaná přihlížela ke všem skutečnostem, které byly z hlediska posouzení předmětné otázky podstatné, a které žalobkyně sama uvedla při své účastnické výpovědi do protokolu dne 15.10.2012. Žalovaná *„nevyšla čistě ze skutečností, že rodinní příslušníci žalobkyně se nenachází na území republiky a pouze nekonstatovala přítomnost dcery žalobkyně na území domovského státu“*. Bylo přihlíženo také ke *„sporadickému pobytu žalobkyně na území České republiky“, „možnosti plnění případného jednatelského oprávnění na základě krátkodobého víza či z území domovského státu“, „trvajícím pracovnímu poměru žalobkyně na území domovského státu“ a „tamní sídlo obchodní společnosti, již je žalobkyně majitelkou“*. Pokud měla žalobkyně za to, že mělo být přihlédnuto k dalším skutečnostem, měla tyto skutečnosti tvrdit. Jak již bylo jednou uvedeno, správní orgány nejsou oprávněny tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti namísto žalobkyně.

Konečně soud má za to, že žalovaná žalobkyní tvrzené skutečnosti vyhodnotila správně. Žalobkyně netvrdila žádnou skutečnost, ve které by bylo možné spatřovat, že by neprodloužením pobytu mělo dojít k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Zcela na závěr je nezbytné uvést, že žalobkyně teprve v konečném návrhu při soudním jednání dne 2.4.2014 vznesla nový žalobní bod, ve kterém namítala, že *„správní orgán, který zamítl žádost o prodloužení pobytu, toto odůvodnil s odkazem na neplnění účelu pobytu, ačkoliv legálním důvodem podle výrokové části napadených rozhodnutí je existence jiné závažné překážky“*. S ohledem na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. lze rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, se jedná o opožděný žalobní bod. Přesto je vhodné uvést, že ani tento by nemohl být vyhodnocen jako důvodný. Z citace odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány obou stupňů výslovně uvedly, že zjištěné skutečnosti podřazují také pod ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu. Mezi výroky rozhodnutí a odůvodněním tak není žádný rozpor. Neplnění účelu pobytu touto závažnou překážkou je, jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69 (dostupný na www.nssoud.cz).

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 2. dubna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová